

SZEMÜNK ELŐTT

- a bibliai próféciák kutatása -

Jefferey Pippenger -től

4. Ellen G. White próféta szolgálatáról

Előkészület a Krisztussal való találkozásra

Minden adventista sóvárogva várja azt az időt, amikor Jézus eljön, hogy magával vigye őket a számukra készített szép otthonba. A mennyei otthonban nem lesz többé bűn, csalódás, éhség, szegénység, betegség és halál. Amikor János apostol szemlélte a hűségesekre váró kiváltságokat, önkéntelenül is így kiáltott fel: *“Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! ... most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Őhöz.”* (1.Jn 3:1-2).

Isten célja az, hogy népének jelleme Jézuséhoz legyen hasonló. Terve az volt kezdettől fogva, hogy az emberi család tagjai, akiket saját képmására teremtett, hozzá hasonló jellemet fejlesszenek. Ősszüleink Édenben Krisztustól és az angyaloktól személyes oktatást nyertek e cél elérése érdekében. A bűnbeesés után már nem érintkezettek többé ilyen közvetlenül a mennyei lényekkel.

Azért, hogy az emberiség ne maradjon vezetés nélkül, Isten más módot választott, hogy közölje akaratát népével. E módszerek közül kimagaslott a próféták szerepe. Prófétáknak azokat a férfiakat és nőket nevezték, akiket Isten megbízott a népének küldött üzenet továbbításával. Isten maga magyarázta meg Izrael népének: *“Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal”* (4.Móz 12:6).

Isten célja az, hogy népe tájékozott legyen és ne csak azt az időt ismerje és értse, amelyikben él, hanem az eljövendőket is. *„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak”* (Ám 3:7). Ez különbözteti meg Isten népét, *„a világosság fiait”* (1.Thess 5:5) a világtól.

A próféta munkája több, mint jövendőmondás. Mózes, Isten prófétája, aki a Biblia hat

könyvét írta, keveset írt a jövendőről. Hóseás sokkal szélesebb értelemben jellemezte munkáját: *„És próféta által hozta fel az Úr Izraelt Egyiptomból, és próféta által tartatott meg”* (Hós 12:13).

A prófétát nem embertársai választják, sem önmaga. Elhívása teljesen Isten hatalmában van. Egyedül Ő képes arra, hogy lássa és ismerje az emberek szívét. Igen fontos az, hogy Isten időről időre férfiakat és nőket választott szószólóiu, népének történelmében.

Ezek a próféták, akiket Isten közvetítő csatornául választott, azt szólták és írták le, amit Isten szent látomásban nekik kinyilatkoztatott. Üzeneteiket Isten drága Igéje foglalja magában. E próféták által vezette Isten az emberiséget arra, hogy megértsék a lelkekért folyó küzdelmet, azt a harcot, amely Krisztus és angyalai, valamint Sátán és angyalai között folyik. Átaluk értjük meg mi is a föld utolsó napjainak küzdelmét és azokat az eszközöket, amelyeket Isten rendelt, hogy általuk művét fenntartsa, és tökéletessé tegye azoknak az embereknek a jellemét, akik az Úrral való találkozásra várnak.

Az apostolok, a Biblia legkésőbbi írói világos képet nyújtanak az utolsó napok eseményeiről. Pál a *„nehéz idők”*-ről ír; Péter óv a csúfolódóktól, *„akik saját kívánságaik szerint járnak és ezt mondják: Hol van az Ő eljövételének ígérete?”* Ebben az időben az egyház harcban áll és János látta, amint Sátán harcba szállt a maradék néppel.

A Biblia írói tudták: Istennek az volt a terve, hogy különleges világosságot és segítséget adjon népének, mielőtt Jézus újra eljönne.

Pál apostol megállapítja, hogy a gyülekezet, amely reménykedve várja Krisztus megjelenését *„semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködik”* (1.Kor 1:7-8). Egységes, érett, jó vezetőkké és a Prófétaság Lelkének ajándékával megáldott nép lesz, mert apostolok, próféták,

evangélisták, pásztorok és tanítók lesznek majd közöttük (Ef. 4:11).

János apostol az utolsó napok gyülekezetét, a „*maradék gyülekezetet*” úgy jellemzi, mint akik „*megtartják Isten parancsolatait*” (Jel. 12:17), tehát parancsolatot megtartó gyülekezetnek nevezi őket. E gyülekezet rendelkezik a „*Jézus bizonyágtételével*” is, amely pedig a „*Prófétaság Lelke*” (Jel. 19:10). Világos tehát, hogy Isten tervében a H.N. Adventista Egyháznak - a prófécia egyházának - keletkezésekor bírnia kellett a Prófétaság Lelkének ajándékával. Mennyire ésszerű, hogy a világ utolsó napjaiban, amikor a küzdelem élessé válik és az idők veszélyessé, Isten ugyanúgy szóljon népéhez, ahogyan azt az elmúlt századok különleges szükségének idején tette.

Amikor a próféciaának ez az egyháza - a H.N. Adventista Egyház pontosan a jövendölés által megjelölt időben létrejött, a következő hang hallatszott közöttünk, mondván: „*Isten megmutatta nekem szent látomásban.*”

Nem kérkedő szavak voltak ezek, hanem egy tizenhét éves lány megnyilatkozása, akit szószólóul hívott el Isten. Ez a hang szólt hozzánk hetven éven át tartó hűséges szolgálatában; vezetett, helyreigazított és tanított bennünket. E hang még ma is hallható a sok ezer oldalt kitevő írásokon keresztül, amely Isten kiválasztott követe, E.G. White fáradhatatlan tollából jutott el hozzánk.

Látomás a Krisztus és Sátán között folyó Nagy Küzdelemről

1858. március közepén, vasárnap délután, Amerika keleti részén, egy falu kis iskolája megtelt férfiakkal és nőkkel, akik egy fiatalember temetésére gyülekeztek. A gyászbeszédet James White lelkész tartotta. Amint beszédét befejezte, White testvérnő indítást érzett, hogy néhány szót szóljon a gyászolókhöz. Felállt és egy-két percig beszélt, majd elhallgatott. Az emberek felnéztek és várták ajkáról a további szavakat. Azonban kissé meglepődtek a háromszori, fokozatosan erősödő felkiáltáson: „*Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek!*” Ellen White látomást kapott.

White lelkész beszélt a népnek a White testvérnőnek adott látomásokról. Elmondta, hogy mint egészen fiatal lány, tizenhét éves korától

kezdve kapott látomásokat. Megmagyarázta, hogy bár szeme nyitva van, mintha a távolban figyelne valamit, de tökéletesen öntudatlan a környezetével és a körülötte történő dolgokkal szemben. Utalt 4.Móz. 24:4,16 versére, ahol valakiről ezt olvashatjuk: „*aki hallja Istennek beszédét, és aki tudja a Magasságosnak tudományát, és aki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel.*”

White testvér megmagyarázta az embereknek, hogy felesége nem lélegzik látomása alatt, és Dániel 10:17-hez lapozva elolvasta Dániel hasonló élményét látomása közben. „*Bennem attól fogva nem állta meg az erő, és lélegzet sem marada bennem.*” Majd felszólította a jelenlevőket, hogy aki akar, menjen előre és vizsgálja meg White testvérnőt látomása közben. Ilyen vizsgálatokat megengedett mindenkor, és szívesen vette, ha orvos is jelen volt, hogy megvizsgálja feleségét látomása közben.

Amint az emberek közelebb nyomultak, láthatták, hogy White testvérnő nem lélegzett, szíve mégis szabályosan vert és arcszíne természetes volt. Majd tükröt hoztak és arca elé tartották, de az nem lett párás. Ezután gyertyát hoztak, meggyújtották és közel tartották orrához és szájához. A láng azonban egyenes maradt, egyetlen rebbenés nélkül. A jelenlevők meggyőződtek, hogy nem lélegzik. Járkált a szobában, karját kecsesen mozgatta, amint rövid felkiáltásokban szólt a látomásban kinyilatkoztatott dolgokról. Dánielhez hasonlóan először elvesztette természetes erejét, majd utána természetfeletti erőt nyert. (Lásd: Dán 10:7-8, 18-19)

White testvérnő látomása két óra hosszat tartott. Ez alatt egyetlenegyszer sem lélegzett. Amikor látomása véget ért, mély lélegzetet vett, körülbelül egy perc szünet után újra lélegzett és hamarosan természetes ütemben lélegzett. Ugyanakkor kezdte felismerni környezetét és tudatára ébredt annak, hogy mi történik körülötte.

Martha Amadon asszony, aki gyakran látta őt látomás közben, a következő leírást adta róla:

„*Látomása alatt szeme nyitva volt. Nem lélegzett, de vállát, karját és kezét igen kifejezően mozgatta, annak megfelelően, amit látott. Lehetetlen volt, hogy bárki más mozgassa kezét vagy a karját. Gyakran szavakat is szólt, néha pedig egész mondatokat, amelyek kifejezték a*

körülötte levők számára a látomás természetét, hogy mennyei vagy földi dolgokról szolt.

Látomása alatt első szava „dicsőség” volt, amely először közlelről hallatszott, majd elhalt, mintha a hang messze távolból hangzana. Ez néha megisméltődött... Látomása sem izgalmat, sem félelmet nem keltett a jelenlevőkben. Ünnepeles, csendes jelenet volt.

Amikor a látomás véget ért, és a mennyei fény eltűnt szeme elől, mintha újra e földre térne vissza, hosszú, mély sóhajtással felkiáltott, amint első, természetes lélegzetét vette: „sötét”. Utána ernyedett volt és erőtlen.”

Azonban vissza kell térnünk a kétórás látomás történetéhez, amelyet az iskolában kapott. E látomásról később maga Ellen White így ír:

„A tíz évvel ezelőtt kapott, Krisztus és Sátán között korszakokon át tartó nagy küzdelemlről szóló látomásnak legnagyobb részét ismét láttam, és utasítást kaptam, hogy írjam le a látottakat.”

A látomásban úgy tűnt neki, mintha szemtanúként lett volna jelen az előtte lepergő jeleneteknél. Először úgy tűnt, mintha a mennyben lenne tanúja Lucifer bűnének és bukásának. Majd látta a föld megteremtését és öszzüleinket édeni otthonukban. Látta, amint engedtek a kígyó kísértésének, és látta kiüzetésüket kerti otthonukból. Egymás után peregetek le előtte a Biblia történetei. Látta mindazt, amit Izrael pátriárkái és prófétái átéltek. Majd szemléltte Megváltónknak, Jézus Krisztusnak életét, halálát és mennybemenetelét, aki azóta mint Főpapunk végzi szolgálatát. Ezt követően látta a tanítványokat, amint munkába álltak, hogy terjesszék az evangélium üzenetét a föld végső határáig. Milyen gyorsan követte ezt a hitehagyás, s aztán a sötét középkor! Ezután látomásban szemléltte a reformációt, amikor nemes lelkű férfiak és nők életük kockáztatásával is kiálltak az igazságért. Majd eljutott az ítélet jelenetéhez, amely 1844-ben kezdődött a mennyben, s napjainkhoz is, majd a jövőbe pillanthatott és látta Krisztus eljövételét az ég felhőiben. Szemléltte a Millennium és az újjáteremtett föld jeleneteit.

Amikor White testvérnő arról ír, hogy hogyan kapta a világosságot, amelyet könyveiben a nagy küzdelem történeteiként közöl, azt mondja: „A Szentlélek megvilágítása által feltárultak a jó és a gonosz között hosszú ideje folyó küzdelem jelenetei e lapok írója előtt.

Időről időre Isten megengedte, hogy szemléljem a nagy küzdelem alakulását a különböző korszakokban, Krisztus, az élet Fejedelme, megváltásunk szerzője, valamint Sátán, a gonoszság fejedelme, a bűn szerzője, Isten törvényének első megrontója között...

Amint Isten Lelke megnyitotta értelmem előtt Igéjének nagy igazságait és a múlt és a jövő jeleneteit, parancsot kaptam, hogy másokkal is ismertessem meg mindazt, amit ily módon kinyilatkoztatott; hogy nyomon kövessem az elmúlt korszakok küzdelmének történetét, s különösen, hogy úgy mutassam be azokat, hogy fényt vessenek a jövő gyorsan közeledő küzdelmére is.” (A nagy küzdelem, 10-11. oldal)

Hogyan nyert világosságot a próféta?

Izrael gyermekeinek tapasztalatában - mint ahogy már előbb láttuk egy alkalommal az Úr megmondta a népnek, hogy mi módon szolt hozzájuk a próféták által. Azt mondta: „Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szolok azzal” (4.Móz. 12:6).

A látomásokat bizonyos fizikai jelenségek kísérték. Bárki joggal kérdezhetné: miért adta Isten a látomásokat ilyen módon? Kétség nélkül azért, hogy a nép bizalmát megalapozza, és hogy mindenkit biztosítson afelől, hogy valóban az Úr szolt a prófétához. White testvérnő nem gyakran beszélt látomás alatti állapotáról, de egy alkalommal ezt mondta:

„Ezeket az üzeneteket azért adta Isten ilyen módon, hogy mindenki hitét megalapozza, s hogy ezekben az utolsó napokban bizalmunk lehessen a Prófétaság Lelkében.”

Később, amint White testvérnő munkája előrehaladt, hitelességét bibliai vizsgálatok alapján lehetett lemérni: „gyümölcseikről ismeritek meg őket.” A gyümölcs fejlődése azonban időt igényel, ezért az Úr kezdetben a látomások közlési módjában adott bizonyítékokat, amelyek segítettek, hogy az emberek higgyenek a látomásokban.

Azonban nem mindegyik látomását kapta nyilvánosság előtt, és nem kísérte mindegyiket rendkívüli fizikai jelenség. E fejezet bevezető szövegében azt olvashattuk, hogy Isten nemcsak „látásban” jelenti ki magát a prófétáknak, hanem „álomban” is szolt hozzájuk. Ez a prófétikus álom, amelyre Dániel is utal:

„Belszárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá” (Dán. 7:1).

Amikor Dániel arról beszél, hogy Isten mit jelentett ki neki, több esetben ezt mondja: „Látám éjszakai látásokban.” White testvérnő életében is gyakran előfordult, hogy éjszaka kapott látomásokat, amikor elméje megnyugodott. Írásaiban ilyen bevezető mondatokat olvashatunk: „Éjszakai látomásban Isten világosan elém tárt néhány dolgot.” Isten gyakran szólt a prófétákhoz profétikus álmokban is. Felvetődhet a kérdés, hogy mi a kapcsolat a profétikus álom és az éjszakai látomás, valamint a közönséges álom között. Erről 1868-ban ezt írta White testvérnő:

„Sok álom van, amely az élet közönséges dolgaiból ered, amelyekhez Isten Lelkének nincs semmi köze... Ugyanakkor vannak hamis álmok és hamis látomások is, amelyeket Sátán lelke ihlet. Az Úrtól kapott álmokat azonban Isten Igéje a látomások közé sorolja. Az ilyen álmok, ha tekintetbe vesszük az egyéneket, akik az álmot látták, és azt, hogy milyen körülmények között kapták, magukban hordozzák valódiságuk próbáját.”

Egy alkalommal, White testvérnő idősebb éveiben, fia, William C. White lelkész felvilágosítást kért tőle, hogy segítsen azoknak, akiknek kevés ismeretük volt:

- Anyám, te sokszor beszélsz dolgokról, amelyeket éjszaka jelentettek ki neked. Álmokról beszélsz, amelyek által világosságot nyersz. Mindnyájan álmodunk. Honnan tudod, hogy Isten szól hozzád az álmokban, amelyekről oly gyakran beszélsz?

- Onnan - válaszolta White testvérnő -, hogy ugyanaz az angyal áll mellettem és oktat éjszakai látomásokban, mint aki a nappali látomásokban vezet. E mennyei lényt, akire itt utal, máskor vezetőnek, oktatónak nevezi.

Az éjszaka óráiban kapott kinyilatkoztatások felől nem volt bizonytalanság elméjében, és kérdéses sem volt számára, mert a látomást kísérő körülmények világossá tették, hogy azok Istentől jövő utasítások voltak.

Más alkalommal imádkozás, beszéd vagy írás közben kapta a látomást. A körülötte levők nem vették észre, hogy látomást lát, csak akkor,

ha rövid szünetet tartott a nyilvános beszéd vagy ima közben. Egy alkalommal így írt erről:

„Mialatt buzgó imába merültem, körülöttem minden eltűnt; a szoba fénnel telt meg és egy gyűléshez intézett üzenetet hallottam, s úgy tűnt, mintha ez a gyűlés a Generál Konferencia lett volna.”

White testvérnő hosszú életének 70 éves szolgálata alatt nyert sok-sok látomása közül a leghosszabb négy órán át tartott, míg a legrövidebb csak egy röpké pillanatig. A látomásokat gyakran félórások voltak, vagy valamivel hosszabbak is. Nincs olyan szabály, amely minden látomására vonatkoztatható lenne, mivel éppen úgy történtek, ahogy azt Pál apostol írta: „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által...” (Zsid. 1:1).

A világosságot a próféta a látomás által nyerte, de a látomás alatt nem írt. Feladata nem gépies munka volt. Ritka eseteket kivéve, az Úr nem adta a szájába a pontos szavakat, amiket szólnia kellett. Angyal sem vezette kezét, hogy lejegyezze a pontos szavakat. A látomás által megvilágított értelméből azokat a szavakat mondta vagy írta le, amelyek segítségével a legjobban adhatta vissza a nyert világosságot és a tanítást hallgatói számára, akár olvasták az üzenetet, akár elbeszélését hallgatták.

Feltehetjük a kérdést: Hogyan világosodott meg a próféta értelme, hogyan nyerte az ismeretet és a tanítást, amelyet közölnie kellett? Amint nem állítható fel szabály a látomás adásának módjára, ugyanúgy nem lehet szabályt felállítani arra sem, hogy hogyan fogta fel a próféta az ihletett üzenetet. Azonban az élmény minden esetben olyan eleven volt, hogy kitörölhetetlen benyomást tett a próféta elméjére. S ahogyan mélyebb nyomot hagy a mi emlékezetünkben is, amit látunk vagy átélünk, mint az, amit csak hallunk, ugyanúgy a prófétáknak bemutatott jelenetek, amelyekben látszólag szemtanúként élik át az előttük elvonuló eseményeket, mély és maradandó benyomást gyakorolnak gondolatvilágukra.

Az előző részben, a nagy küzdelemről szóló látomás leírásánál idéztük White testvérnő szavait, amelyekben elmondja, hogy hogyan kapta a történelmi eseményekre vonatkozó ismereteket. Más alkalommal, amikor arról beszélt, hogy hogyan nyeri a világosságot,

elmondta, hogy látomásban „*figyelmem gyakran a földön végbemenő eseményekre irányul. Időnként messze előre, a jövőbe pillanthatok és láthatom, ami majd történni fog. Azután ismét a múltban történt eseményeket szemlélhetem.*”

Ebből a magyarázatból megérthető, hogy White testvérnő látszólag mint szemtanú, történés közben látta az eseményeket. Újra lejátszódtak előtte a látomásban, s így élénk benyomást tettek emlékezetére.

Máskor úgy tűnt számára, mintha maga is valóban részt vett volna az előtte zajló jelenetben, ahogy érzett, látott, hallott és engedelmességedett, pedig természetesen a valóságban nem volt ott, de a hatás felejthetetlen nyomot hagyott benne. Legelső látomása, amelyet az első fejezetben közlünk, ilyen természetű volt.

Más alkalommal úgy tűnt White testvérnőnek, mintha jelen lett volna gyűléseken, otthonokban vagy intézményekben, messze, távoli helyeken. A jelenlét érzetét olyan valóságosan átélte ezeken az összejöveteleken, hogy részletesen közölni tudta az eseményeket és a különböző személyek szavait. Egyszer látomásban úgy tűnt neki, hogy egyik egészségügyi intézményünkben látogat, és mintha sorra látogatta volna a szobákat, mindent látott, ami ott végbement. Erről az eseményről így írt:

„Az illetlen beszéd, az ostoba tréfálkozás, az értelem nélküli nevetés fájdalmas volt a fülnek... Csodálkoztam, amint láttam a megengedett féltékenységet, s hallottam az irigység szavait, s a könnyelmű beszélgetést, amelyek miatt Isten angyalai szégyenkeztek.”

Azután ugyanannak az intézetnek másik, sokkal kellemesebb állapota tárult fel előtte. Vezetője azokhoz a szobákhoz kísérte, „*ahonnan imádság hangja hallatszott. Milyen áldott volt a csengése!*” A későbbiekben leírta az utasításokat közlő üzenetet a látszólagos látogatás és az angyal szavai alapján, aki őt a különböző osztályokon és termeken látszólag körülvezette.

Gyakran nagyon élénk, szimbolikus képekben kapott világosságot White testvérnő. Egy ilyen ábrázolás olvasható a következő négy mondatban, amit egy általa veszélyben látott vezetőhöz írt személyes levélből idézünk:

„Egy másik alkalommal mint generálist láttalak, lóháton ülve, zászlót hordozva. Valaki jött és kivette kezéből a zászlót, amelyen a következő felírás volt: „Isten parancsolatai és a

Jézus hite”, és a zászlót a porba taposták. Emberekkel körülvéve láttalak, akik a világgal kötöttek össze téged.”

Volt olyan eset is, amikor két különböző vagy eltérő nézőpontot mutatott be Isten White testvérnőnek - egyfelől szemléltette, hogy mi történne, ha bizonyos terveket, vagy irányvonalat követnének, a másik képben pedig bemutatta a másik terv és irányvonal következményeit. Kitérő példa erre a Loma Linda-i vegetáriánus tápszerüzem helyének kijelölése. Az igazgató és munkatársai egy hatalmas épület felállítását tervezték Amerika nyugati partján, egészen közel a szanatórium fő épületéhez. Míg alakultak a tervek, White testvérnő attól a helytől több száz mérföld távolságra, egy éjszaka látomást kapott. Az elsőről ezt mondja:

„Egy nagy épületet láttam, ahol sokféle élelmiszert készítettek. Több kisebb épület is volt ott, a pékséghez közel. Közelükben állva, vitatkozó, hangos szavakat hallottam a végzendő munka felől. Nem volt egyetértés a munkások között, és zavar keletkezett.”

Azután látta az elkeseredett igazgatót, amint tárgyalni próbált a munkásokkal, hogy összehangot teremtsen. White testvérnő betegeket is látott, akik meghallották e vitatkozásokat és „*sajnálataikat fejezték ki amiatt, hogy miért kell tápszerüzemet alapítani ezen a gyönyörű területen*”, olyan közel a szanatóriumhoz. Azután Valaki megjelent a színen és így szólt:

- Mindez tanulságként vonult el előttem, hogy lásd mi lesz az eredménye, ha véghezvisznek bizonyos terveket.

Azután megváltozott a kép és White testvérnő látta a tápszerüzemet „*a szanatórium épületétől távol, a vasút felé vezető út mellett*”. Itt a munkát alázatos módon, Isten tervével összhangban végezték. A látomás után néhány órán belül White testvérnő levelet írt Loma Linda dolgozóinak és ez eldöntötte azt a kérdést, hogy hova építsék a tápszerüzemet. Ha az eredeti tervet valósították volna meg, nagyon megcsüggyenültek volna a későbbi években amiatt, hogy ilyen nagy ipari épület áll a szanatórium közelében.

Látható tehát, hogy az Úr hírnöke különböző módon nyerte a kijelentéseket és utasításokat a látomások által, éjjel is és nappal is. Megvilágosult elmével szólt, vagy írt a próféta, átadva az embereknek az utasításokat és az ismereteket

közlő üzeneteket. White testvérnőt az Úr segítette munkájában, de nem volt gépies az irányítás. Tőle függött a szavak megválasztása, amelyek által az üzenetet közölte. Szolgálatának kezdeti éveiben ezt írta egyházi folyóiratunkba:

„Bár látomásaim leírásánál ugyanúgy függök a Szentlélek segítségétől, mint amikor a látomást kapom, mégis a szavak, amelyekkel a látottakat leírom, saját szavaim, kivéve azokat, amelyeket angyal mond nekem, de ezeket mindenkor idézőjelbe teszem.”

A látomás, amelyet nem tudott elmondani

1890 novemberében, a New York államban levő Salamanca nevű városban, egy igehirdetési sorozat idején White testvérnő több beszédet intézett nagyszámú hallgatóságához. Egészsége azonban nagyon meggyengült, mert utazása közben erősen megfázott. Arról gondolkodott, hogy kitarja szívét Isten előtt, és egészségért és erőért könyörög. Letérdelt széke mellett. Saját szavait idézzük, ahogy elmondta, mi történt:

„Még egy szót sem ejtettem ki, amikor úgy tűnt, hogy az egész szoba lágy, ezüstös fénnel telt meg; csalódásom és csüggedésem fájdalma elmúlt. Vigasz és remény töltött be - Krisztus békéje.”

Ezután látomást kapott. A látomás után már nem kívánt pihenni és aludni. Meggyógyult és megnyugodott. Másnap reggel döntését közölnie kellett, hogy el tud-e menni arra a helyre, ahol a következő összejöveteleket tartják, vagy visszamegy otthonába, Battle Creek-be. A.T. Robinson testvér, aki az összejöveteleket vezette és William White, White testvérnő fia bekopogtak szobájába, hogy választ kapjanak tőle. Felöltözve és egészségben találták. Éppen indulni készült. Elmondta nekik, hogyan gyógyult meg, és azt is, hogy látomást látott. Így szólt:

„Szeretném elmondani nektek, ami tegnap éjjel feltárult előttem. A látomás alatt úgy tűnt, hogy Battle Creek-ben vagyok, majd az angyal így szólt hozzám: „Kövess engem!”” Azután beszéde félbeszakadt. Nem tudta emlékezetébe idézni a látomást. Kétszer is megpróbálta elmondani, de nem tudott visszaemlékezni arra, amit látott. Az elkövetkező napokban leírta látomását, amely vallásszabadsági lapunkkal, az „*American Sentinel*” című folyóirattal kapcsolatos tervre vonatkozott.

*„Éjszakai látomásban több tanácskozáson voltam jelen, ahol befolyásos emberek ismételten hangoztatták, hogy ha az „*American Sentinel*” című folyóirat cikkeiből kihagynák a hetednap Adventista kifejezést és semmit sem szólnának a Szombatról, akkor a világ nagy emberei is támogatnák azt, népszerűvé válna és nagyobb munkát végezne. A javaslat nagyon jónak tűnt.*

Láttam, hogy arcuk felragyogott és hozzákezdtek egy terv kidolgozásához, hogy a lap népszerű sikert érjen el. Ezt az egész ügyet olyan emberek vetették fel, akik elméjünkben és szívünkben maguk is nélkülözték az igazságot.”

Világos tehát, hogy egy csoport férfit látott, akik a folyóirat kiadási elveiről tárgyaltak. A Generál Konferencia megnyitó ülésén, 1891 márciusában White testvérnőt kérték meg, hogy beszéljen a dolgozókhöz minden reggel fél hatkor, majd prédikáljon a négyezres létszámú konferencia előtt Szombat délután. White testvérnő alapszövege Szombat délután ez volt: *„Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* Az egész beszéd egy felhívás volt a h.n. adventistákhoz, hogy ragaszkodjanak hitük megkülönböztető vonásaihoz. Az istentisztelet alatt háromszor is hozzákezdett, hogy elmondja a salamancai látomást, de mindegyik esetben valami visszatartotta. Egyszerűen nem emlékezett a látomás jeleneteire. Majd így szólt:

- Erről később többet mondok.

Kiegészítette prédikációját, amely körülbelül egy óra hosszáig tartott, szépen befejezte és azután a gyűlés feloszlott. Mindenki észrevette, hogy képtelen volt visszaidézni a látomást.

A Generál Konferencia elnöke odament hozzá és megkérdezte, hogy megtartja-e a reggeli összejövetelen a beszédet.

- Nem - felelte, fáradt vagyok, én már bizonyosságot tettem. Tervezzetek mást reggelre.

Így más tervet készítettek. Miután White testvérnő hazament, megmondta családjának, hogy nem fog részt venni a reggeli összejövetelen; mert nagyon fáradt és szeretne egy jót pihenni. Kicsit tovább akart aludni vasárnap reggel, s ezt figyelembe véve készítették a terveket.

Aznap este, a konferenciai ülés befejezése után, egy férfiakból álló kis csoport gyűlt össze a Review and Herald nyomdaépületének egyik

irodájában. A kiadóhivatalból, amely az „*American Sentinel*”-t is nyomtatja, szintén voltak képviselők, és jelen voltak a Vallásszabadsági Osztály küldöttei is. Összeültek, hogy megtárgyalják és rendezzék ezt a nagyon vitatott kérdést - az „*American Sentinel*” kiadási elveit, majd bezárták az ajtót és mindnyájan megegyeztek abban, hogy csak akkor nyitják ki, amikor a kérdés rendeződött.

Vasárnap reggel, kevéssel három óra előtt a tárgyalás holtpontra jutva véget ért a Vallásszabadsági Osztály küldötteinek azzal a határozatával, hogy ha a Pacific Press kiadóhivatal nem enged követelésüknek, és nem hagyja ki a „*hetednapi adventista*” és a „*szombat*” kifejezéseket a folyóirat cikkeiből, akkor nem fogják azt többé a vallásszabadsági osztály szócsövétül használni. Ez azt jelentette, hogy végeznek a folyóirattal. Kinyitották az ajtót, a férfiak szobáikba tértek és elaludtak.

Isten azonban, aki soha nem szunnyad és nem alszik, elküldte angyalát azon a reggelen három órakor White testvérnő szobájába. Felébresztette álmából és utasította, hogy menjen el a fél hatkor kezdődő munkásgyűlésre és ott mondja el, amit Salamancában mutatott neki az Úr. White testvérnő felöltözött, irodájába ment és elhozta onnan jegyzeteit, amelyben leírta mindazt, amit Salamancában látott. S ahogy a jelenetek világossá váltak emlékezetében, még többet is írt az előbbiekhöz.

A gyűlésteremben a lelkészek éppen akkor álltak fel ima után, amikor White testvérnő megjelent egy kéziratcsomóval a hóna alatt. Az előadó a Generál Konferencia elnöke volt, s megszólította White testvérnőt:

- White testvérnő - mondta -, örülünk, hogy itt vagy! Van valami üzeneted számunkra?

- Igen, van - mondta, és előre ment. Beszédét ott folytatta, ahol előző nap abbahagyta. Elmondta, hogy reggel három órakor az angyal felébresztette és utasította, hogy fél hatra menjen el a munkásgyűlésre és adja elő mindazt, amit Salamancában látott.

- A látomásban - mondta -, úgy tűnt, hogy Battle Creekben vagyok. A Review and Herald kiadóhivatalába vitt az angyal és így szólt: „*Kövess engem!*” Egy terembe vezetett, ahol egy férfiakból álló csoport komolyan tárgyalt egy ügyet. Nagy volt az igyekezet, de nem a megfelelő ismeret alapján.

White testvérnő elmondta, hogyan tárgyalták az „*American Sentinel*” folyóirat szerkesztési elveit, s így szólt:

- Láttam, amint egy férfi felvette a Sentinel egyik példányát, magasan a feje fölé emelte és így szólt: „*Ha nem vesszük ki azokat a cikkeket, amelyek a Szombatról és a második adventről szólnak, akkor nem használhatjuk tovább a folyóiratot, mint a Vallásszabadsági Osztályt képviselő lapot.*”

Egy óra hosszat beszélt White testvérnő, elmondva nekik mindazt, amit Isten hónapokkal azelőtt látomásban mutatott meg neki, majd a kinyilatkoztatás alapján tanácsot is adott. Azután leült.

A Generál Konferencia elnöke nem tudta, hogy mit gondoljon. Ő semmi ilyen gyűlésről nem hallott. Nem kellett azonban sokáig várnia a magyarázatra, mert felállt egy férfi a terem hátsó részében és beszélni kezdett:

- Én ott voltam tegnap éjjel azon a gyűlésen.

- Tegnap éjjel! - kiáltott fel White testvérnő - Tegnap éjjel? Én azt gondoltam, hogy ez a gyűlés hónapokkal ezelőtt történt, amikor azt a látomást láttam.

- Én ott voltam azon a gyűlésen tegnap éjjel - mondta ismét a férfi, és én tettem ezt a kijelentést a folyóiratban levő cikkekről, magasan a fejem fölé emelve a lapot. Sajnálattal bevallom, hogy a rossz oldalon álltam, de ezt az alkalmat felhasználom, hogy átálljak a helyes oldalra. Ezután helyet foglalt.

Egy másik férfi is felszólt. Ő volt az elnöke a Vallásszabadsági Osztálynak. Figyelemre méltóak a szavai:

- Én is ott voltam azon a gyűlésen. Tegnap este a konferencia után közölünk néhányan az én szobámban találkoztunk a Review irodájában, ahol bezárkóztunk, és ott felvetettük és megtárgyaltuk azokat a kérdéseket és dolgokat, amelyeket White testvérnő elénk tárt ma reggel. Reggel három óráig maradtunk a szobában. Ha kellene írnom azt, ami ott történt és azoknak a magatartását, akik a teremben voltak, nem tudnám olyan pontosan és helyesen visszaadni, mint ahogyan White testvérnő tette. Most már látom, hogy hibát követtem el és állásfoglalásom nem volt helyes. A ma reggel nyert világosság után beismerem, hogy tévedtem.

Mások is felszóltak azon a napon. Mindegyik férfi, aki jelen volt az előző éjszakai

gyűlésen, felállt, és bizonyoságot tett, hogy White testvérnő pontos leírást adott a gyűlésről és a teremben levők magatartásáról. Mielőtt az összejövetel befejeződött volna azon a vasárnap reggelen, összehívták a vallásszabadság képviselőit, akik azután érvénytelenítették a csupán öt órával azelőtt hozott határozatot.

Ha White testvérnőt nem tartotta volna vissza az Úr és közölte volna látomását szombat délután, akkor üzenete nem szolgálta volna azt a célt, amire azt Isten szánta, mivel a gyűlés még nem történt meg.

Valami miatt ezek a férfiak nem követték a szombat délután kapott általános tanácsokat. Azt gondolták, hogy ők jobban értik a dolgot. Vagy talán csak úgy okoskodtak, mint ma is némelyek: „Lehet, hogy White testvérnő nem értette”; vagy „Ma egészen más napokat élünk”; vagy „Az a tanács évekkal ezelőtt jó volt, de ma már nem használható”. Sátán ma is ugyanazokat a gondolatokat súgja nekünk, mint amelyekkel ezeket a férfiakat kísértette 1891-ben. Isten, az általa rendelt időben és módon világossá tette, hogy az ügy az Övé volt. Ő vezette, Ő védte, Ő tartotta kezét a kormánykeréken. White testvérnő mondja nekünk, hogy Isten „gyakran megengedte, hogy dolgok válságba jussanak, hogy az Ő közbelépése felismerhető legyen. Így tette nyilvánvalóvá, hogy van Isten Izraelben.”

A bizonyágtételek és az olvasó

Hetven évig beszélt és írt Ellen G. White azokról a dolgokról, amelyeket Isten megjelenített neki. Sok esetben azért kapott tanácsokat, hogy helyreigazítsa azokat, akik a Biblia igazságától eltértek. Sokszor a tanácsok rámutattak az útra, amelyet Isten szerint népének követnie kell. Máskor a „Bizonyágtételek” az életmóddal, az otthonnal és az egyházra vonatkozó dolgokkal foglalkoztak. Hogyan fogadták az egyház tagjai ezeket az üzeneteket?

Felelős vezetők kezdettől fogva megvizsgálták White testvérnő munkáját, hogy maguk is meggyőződjenek arról, hogy a próféta ajándékának megnyilvánulása valódi volt-e nála. Pál apostol így figyelmeztet: „A prófétálást meg ne vessétek, mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok!” (1. Thess. 5:20-21). A próféta bibliai próbáját alkalmazták White testvérnő munkájára is. Ezt ő is így kívánta, amint írta is:

„Ez a munka vagy Istentől van, vagy nem. Isten semmit sem tesz Sátánnal közösen. Munkám az elmúlt harminc év alatt vagy Isten pecsétjét viseli magán, vagy az ellenségét.”

E dologban nincs középút! A Biblia négy követelményt tár elénk, amelyek alapján a próféta megvizsgálható. White testvérnő munkája megfelel mind a négy követelménynek.

1) Az igaz próféta üzenetének összhangban kell lennie Isten törvényével és a próféták üzeneteivel (Ésa. 8:20).

White testvérnő írásai magasra emelik Isten törvényét és az embereket mindenkor a teljes Bibliához vezetik. A Bibliát a hit és a gyakorlati élet szabályának nevezi White testvérnő, és a „nagy világosságnak”, amelyhez az ő írásai, a „kisebb világosság”, elvezetnek mindenkit, aki olvassa azokat.

2) Az igaz próféta jövődöléseinek be kell teljesedniük (Jer. 28:9).

Noha White testvérnő munkája inkább Mózeséhez hasonlított vezette és irányította a népet -, emellett azonban jövődölésszerűen is írt sok bekövetkezendő eseményről. 1848-ban, könyvkiadói munkánk kezdetén arról beszélt, hogy e munka hogyan fog majd növekedni, míg az egész földet körülveszi világossággal. Ma a h.n. adventisták több száz nyelven adnak ki irodalmat, évenként több millió dollár értékben.

Amikor a világ 1890-ben kijelentette, hogy nem lesz többé háború, és a millennium hajnala virrad, akkor White testvérnő ezt írta: „Vihar közeledik és készülnünk kell dühének tombolására ... Bajokat látunk majd mindenfelé. Hajók ezrei fognak a tengerek mélységeibe süllyedni. Hajóhadak merülnek el, és emberi életek milliói esnek majd áldozatul.” Ez az első és a második világháborúban teljesedett be.

3) Az igaz próféta azt vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, hogy Isten öltött emberi testet (1. Jn. 4:2).

A Jézus élete című könyvet olvasva meggyőződhetünk arról, hogy White testvérnő munkája megfelelt ennek a követelménynek is. Figyeljük meg ezeket a szavakat:

„Jézus maradhatott volna az Atya oldalán. Megtarthatta volna a menny dicsőségét és az

angyalok hódolatát. Azt választotta azonban, hogy visszaadja a királyi pálcát az Atya kezébe és kilép a világegyetem trónjáról, hogy világosságot vigyen a sötétségben levőknek és életet a veszendőknek.

Közel kétezer évvel ezelőtt egy titokzatos jelentőségű hang hallatszott a mennyben, Isten trónjáról: 'Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem... Ímé itt vagyok (a könyvtekercsben írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akarodat' (Zsid 10:5-7). Ezek a szavak jelentik ki Isten örök időktől fogva elrejtett szándékának beteljesedését. Krisztus készen állt, hogy meglátogassa világunkat, hogy testet öltjön... A világ szemében nem bírt oly szépséggel, hogy vágyódtak volna utána; mégis a testet öltött Isten volt Ő, a menny és a föld világossága. Dicsőségét fátyol takarta. Nagyságát és fenségét elrejtette, hogy a szomorú és megkísértett emberek közelébe juthasson" (**Jézus Élete, Ellen G. White, 23 oldal**).

4) *Az igaz prófétának talán legdöntőbb próbakövét életének, munkájának, és tanításainak befolyásában kereshetjük.*

Krisztus hangsúlyozta ezt a próbát: „Gyümölcsöikről ismeritek meg őket” (Mt. 7:15-16).

White testvérnő életét megvizsgálva azt kell mondanunk, hogy tiszteletre méltó keresztényi életet élt, amely összhangban állt tanításaival, és mindazt megtartotta, ami egy prófétától elvárható. Ha megvizsgáljuk tanításainak gyümölcsét azok életében, akik követték a Prófétaság Lelkének tanácsait, azt láthatjuk, hogy az igen jó. A bizonyítételek jó gyümölcsöt teremtek. S ha az egyházat nézzük, szem előtt tartva azt, hogy ezek a tanácsok sok különböző irányú munka kezdeményezésére indították, ott is el kell ismerünk, hogy White testvérnő munkája kiállja ezt a próbát is. A több mint hetven év alatt papírra vetett írások, tanításainak egysége szintén határozott bizonyítékát adják a prófétai ajándék valóságának.

Az igaz próféta gyakorlati ismertetőjelei

Az előző négy, fontos bibliai követelmény mellett az Úr bizonyítékokat is adott, melyek világossá teszik, hogy a mű az Ő irányítása alatt áll. Többek között a következőket említjük:

1) *Az üzenet időszerűsége.* Amikor Isten népe különleges szükségben van, az üzenet éppen a legjobbkor érkezik, hogy segítségül szolgáljon; mint például White testvérnő legelső látomása.

2) *Az üzenetek gyakorlati természete.* A látomásokban kinyilatkoztatott ismereteknek gyakorlati értékük volt, gyakorlati segítséget jelentettek. Figyeljük csak meg, hogy a bizonyítételek tanácsai mennyire gyakorlati módon befolyásolják mindennapi életünket)

3) *Az üzenetek magas lelki színvonala.* Nem gyerekes vagy közönséges dolgokkal foglalkoznak, hanem emelkedett, fenséges tárgyakkal. Nyelvezetük is magasztos.

4) *A látomások adásának módja.* Sok látomást fizikai jelenségek kísérték, ahogyan erről e bevezetés előző fejezeteiben írtunk. White testvérnő látomás alatt átélt tapasztalata a Biblia prófétáihoz volt hasonló. Habár ez önmagában nem jelent bizonyítékot, mégis lényeges a többi bizonyíték mellett.

5) *A látomások határozott átélések voltak, nem csak benyomások.* Látomása alatt White testvérnő látott, hallott és érzett, valamint utasításokat fogadott el az angyaloktól. Nem tekinthetjük látomásait lelki izgalom vagy képzelődés következményeinek.

6) *White testvérnőt nem befolyásolták a körülötte élők.* Ezt írta egy embernek: „Te azt gondold, hogy mások befolyásolták gondolataimat. Ha ilyen állapotban lennék, akkor alkalmatlan volnék az Isten munkájával való megbízatásra.”

7) *Kortársai elismerték munkáját.* Azok is, akik az egyházon belül White testvérnővel éltek, s együtt dolgoztak és sokan az egyházon kívül valók közül is valóban „az Úr követének” tartották őt. Elhívásában és munkájában a hozzá legközelebb állóknak volt a legnagyobb bizalma.

A négy bibliai követelmény és a világos bizonyítékok, amelyeket az Úr azért adott népének, hogy bizalmuk legyen úgy az üzenetben, mint az üzenet közvetítőjében,

biztosítanak minket afelől, hogy a mű Istené, és méltó kételkedés nélküli bizalmunkra.

White testvérnő sok-sok könyve telve van az egyház számára maradandó értékű tanácsokkal és tanításokkal. Akár általános jellegű bizonyágtételek, akár családokhoz vagy egyénekhez intézett személyes üzenetek is azok, mégis hasznos szolgálatot nyújtanak még ma is. Erre vonatkozólag White testvérnő ezt mondta: *„Mivel az egyes személyekhez szóló bizonyágtételek figyelmeztetései és utasításai ugyanúgy vonatkoztathatók másokra is, akiknek eseteit nem hozta nyilvánosságra az Úr hasonló módon, ezért az egyház érdekében kötelességemnek éreztem, hogy közzé tegyem a személyes bizonyágtételeket... E bizonyágtételek közlésén kívül nem ismerek jobb lehetőséget arra, hogy ismertessem meglátásomat az általános veszélyekről és tévedésekről, s hogy ismertessem a kötelességeit mindazoknak, akik szeretik Istent és megtartják parancsolatait.”*

A bizonyágtételeket helytelenül használjuk, ha azért olvassuk, hogy arra alapozzuk embertársaink kárhoztatását. Sohasem szabad azokat bunkósbotként használni, s általa kényszeríteni testvéreinket a mi meglátásunk elfogadására. Vannak ügyek, amelyeket az egyénekre kell hagynunk, hogy egyedül Istennel rendezzék azokat.

A tanácsokat azért tanulmányozzuk, hogy megtaláljuk az életünkre ma vonatkoztatható alapelveket. Több üzenetet figyelmeztetés vagy intés céljából adott Isten, s ezek bizonyos időre vagy helyre vonatkoztak; ennek ellenére a hangsúlyozott elvek alkalmazási köre határtalan, és használata mindenkor időszerű. Az emberi szívek nagyon hasonlóak szerte a világon; az egyik embernek ugyanolyan problémái vannak, mint a másoknak. *„Egyik ember hibájának megdorgálása által - írja White testvérnő - sokakat akar Isten a helyes útra téríteni. Némelyek hibáját felszínre hozza, hogy ezáltal másokat is figyelmeztessen.”*

Életének vége felé ezt a tanácsot adta White testvérnő: *„A Szentlélek által Isten szava állandóan figyelmeztetett és tanácsolt... Az idő és a próbák nem hatálytalanították az adott utasításokat... Az üzenet kezdetén nyert utasításokat az üzenetnek ez utolsó napjaiban is követésre méltó tanácsként kell el fogadnunk.”*

„Bízzatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!” (2.Krón. 20:20)

(Az Ellen White Kiadványok Bizottsága, Tanácsok a gyülekezetnek, 7-34. oldal)

Ámen